

STEPHEN KING

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΙΖΕΡΙ

Μετάφραση: Παλμύρα Ισχυρίδου

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΑΝΙ

Όταν κοιτάζεις την άβυσσο,
η άβυσσος σε κοιτάζει κι αυτή.

–Φρειδερίκος Νίτσε

1

γουνίννν

γουου γουνίννν

φιουνννν

Αυτοί οι ήχοι: ακόμα και μέσα στην ομίχλη.

2

Μα κάπου κάπου οι ήχοι έσβηναν –όπως ο πόνος– και τότε έμενε μονάχα η ομίχλη. Θυμόταν το σκοτάδι: Το συμπαγές σκοτάδι είχε έρθει πριν από την ομίχλη. Άραγε αυτό σήμαινε ότι έκανε προόδους; Ας υπάρχει φως (έστω και θαμπό), το φως είναι καλό, και πάει λέγοντας; Άραγε αυτοί οι ήχοι υπήρχαν προηγουμένως στο σκοτάδι; Δεν ήξερε την απάντηση σε κανένα από αυτά τα ερωτήματα. Είχε νόημα να διερωτάται; Ούτε αυτό το ήξερε.

Ο πόνος εντοπιζόταν κάπου χαμηλότερα από τους ήχους. Ο πόνος βρισκόταν ανατολικά του ήλιου και νότια των αυτιών του. Αυτό ήξερε *όλο κι όλο*.

Για κάμποσο διάστημα, που του φάνηκε ατέλειωτο (κι έτσι ήταν, αφού ο πόνος και η θυελλώδης ομίχλη ήταν τα μόνα πράγματα που υπήρχαν), οι ήχοι αυτοί αποτελούσαν τη μοναδική εξωτερική πραγματικότητα. Δεν ήξερε ποιος ήταν ούτε πού βρισκόταν, και δεν ενδιαφερόταν να μάθει. Θα 'θελε να 'ταν πεθαμένος, αλλά μέσα στην ομίχλη που πότιζε τον νου του σαν το καλοκαιρινό σύννεφο που φέρνει καταιγίδα δεν αντιλαμβανόταν την επιθυμία του.

Καθώς ο χρόνος κυλούσε, αντιλήφθηκε ότι υπήρχαν διαστήματα δίχως πόνο, που επανέρχονταν περιοδικά. Και για πρώτη φορά μετά την έξοδό του από το απόλυτο σκοτάδι που προηγί-

θηκε της ομίχλης γεννήθηκε στο μυαλό του μια σκέψη, ανεξάρτητη από την παρούσα κατάστασή του, όποια κι αν ήταν αυτή. Σκέφτηκε τον σπασμένο πάσσαλο στην αμμουδιά του Ριβιέρ Μπιτς. Όταν ήταν μικρός, η μητέρα και ο πατέρας του τον πήγαιναν συχνά στο Ριβιέρ Μπιτς κι αυτός επέμενε να απλώνουν την κουβέρτα τους σε μέρος από όπου μπορούσε να παρατηρεί τον πάσσαλο· του θύμιζε το στερνό μυτερό δόντι που προεξέχει από το στόμα ενός θαμμένου τέρατος. Του άρεσε να παρακολουθεί το νερό που φούσκωνε ώσπου τον σκέπαζε. Κατόπιν, ώρες αργότερα, αφού τα σάντουιτς και η πατατοσαλάτα είχαν φαγωθεί και είχαν αδειάσει οι τελευταίες σταγόνες του Kool-Aid από το μεγάλο θερμός του πατέρα του, λίγο πριν δώσει η μητέρα του το σύνθημα της αναχώρησης, η κορυφή του σαπισμένου πασσάλου άρχιζε να προβάλλει ξανά –στην αρχή μόλις μια ακρούλα του, φευγαλέα, ανάμεσα στα κύματα που έσκαγαν στην αμμουδιά, κι ύστερα όλο και μεγαλύτερο τμήμα του. Μέχρι να αδειάσουν τα σκουπίδια τους στο μεγάλο βαρέλι με την επιγραφή ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ ΚΑΘΑΡΗ στο πλάι, μέχρι να μαζέψουν τα κουβαδάκια του Πόλι

(αυτό είναι το όνομά μου, Πόλι, είμαι ο Πόλι κι απόψε η μαμά θα αλείφει με μωρουδιακό λάδι Johnson το δέρμα μου που κάηκε από τον ήλιο, σκέφτηκε μέσα στην αντάρα που επικρατούσε τώρα στο μυαλό του)

και μέχρι να διπλώσουν πάλι την κουβέρτα, είχε εμφανιστεί ξανά σχεδόν όλος ο πάσσαλος –ένα μαυριδερό, γλοιώδες παλούκι, ζωμένο από αφρούς. Ο πατέρας προσπαθούσε να του εξηγήσει ότι ήταν η παλίρροια, μα αυτός ήξερε ότι ήταν ο πάσσαλος. Η φουσκονεριά ερχόταν κι έφευγε· ο πάσσαλος έμενε. Απλώς μερικές φορές δεν μπορούσες να τον δεις. Χωρίς τον πάσσαλο, δεν υπήρχε παλίρροια.

Η θύμηση τον γυρόφερνε εκνευριστικά, σαν νωθρή μύγα. Πάλεψε απεγνωσμένα να καταλάβει τι σήμαινε, αλλά για κάμποση ώρα οι ήχοι τον διέκοπταν.

φιοουνννν
 γουου γουίννν
 γουίνννν

Κάπου κάπου οι ήχοι σταματούσαν. Κάπου κάπου *αυτός* σταματούσε.

Η πρώτη πραγματικά καθαρή ανάμνηση του *παρόντος*, του *παρόντος* έξω από την ανταριασμένη ομίχλη, ήταν η αίσθηση του σταματημού, του ότι άξαφνα ένιωθε ότι δεν μπορούσε να πάρει άλλη αναπνοή, κι αυτό ήταν καλό, δεν πείραζε, ήταν μια χαρά. Μπορούσε να αντέξει μια ορισμένη δόση πόνου, αλλά αρκετά ως εδώ, και ήταν ευχαριστημένος που έβγαινε από το παιχνίδι.

Τότε ένα στόμα έφραξε το δικό του, και ήταν αναμφίβολα γυναικείο, παρά τα σκληρά, στεγνά χείλη. Και το γυναικείο στόμα φύσηξε αέρα μέσα στο δικό του, στον λαιμό του, φουσκώνοντας τα πνευμόνια του, κι όταν τα χείλη ξεμάκρυναν, μύρισε για πρώτη φορά τη δεσμοφύλακά του, τη μύρισε στην εκπνοή του αέρα –τον οποίο αυτή του είχε εμψυχήσει με τον τρόπο που ένας άντρας μπορεί να σπρώξει διά της βίας ένα κομμάτι του εαυτού του μέσα σε μια απρόθυμη γυναίκα–, μια φριχτή ανάκατη μπόχα από μπισκότα βανίλιας, παγωτό σοκολάτα, σάλτσα κοτόπουλου και γλυκό καμωμένο από φιστικοβούτυρο.

Άκουσε μια φωνή να ουρλιάζει: «Ανάσανε, να πάρει η οργή! *Ανάσανε*, Πολ!»

Τα χείλη κόλλησαν ξανά στα δικά του. Ο αέρας εισχώρησε ξανά στον λαιμό του. Κατέβηκε ορμητικά, όπως το δυσάρεστα υγρό ρεύμα αέρα που αφήνει πίσω του ένα γρήγορο τρένο του υπόγειου σιδηροδρόμου, παρασέρνοντας φύλλα εφημερίδας και καραμελόχαρτα. Τα χείλη απομακρύνθηκαν κι αυτός σκέφτηκε, *Για όνομα του Θεού, μην αφήσεις να βγει από τη μύτη, αλλά απέ- τυχε και, ω, αυτή η βρόμα, αυτή η βρόμα, η αναγουλιαστική ΒΡΟΜΑ* ξανάρθε.

«Ανάσανε, να σε πάρει ο διάολος!» τσίριξε η αόρατη φωνή κι εκείνος συλλογίστηκε, *Θα το κάνω, θα κάνω οτιδήποτε, μόνο μην*

επαναλάβεις το ίδιο άλλη φορά, όχι, να χαρείς, μη με μολύνεις άλλο, και προσπάθησε, αλλά, προτού καλά καλά αρχίσει, τα χείλη της κόλλησαν ξανά στα δικά του, χείλη στεγνά σαν λουρίδες κατεργασμένου πετσιού, και τον βίασε ξανά με την ανάσα της.

Όταν τράβηξε τα χείλη της, τούτη τη φορά αυτός εμπόδισε την έξοδο του αέρα και τον κατάπιε, σπρώχνοντάς τον προς τα μέσα με μια γιγάντια δική του ανάσα. Εκπνοή. Περίμενε να αρχίσει να ανεβοκατεβαίνει πάλι το αθέατο στήθος του, όπως γινόταν σ' όλη του τη ζωή χωρίς τη δική του μεσολάβηση. Καθώς δεν έγινε τίποτα, πήρε άλλη μία γιγάντια ανάσα και τότε άρχισε να αναπνέει ξανά αυτόματα, όσο το δυνατό πιο γρήγορα, για να διώξει από μέσα του τη μυρωδιά και τη γεύση της γυναίκας.

Πρώτη φορά ο κανονικός αέρας είχε τόση νοστιμιά.

Γλίστρησε ξανά στην ομίχλη, αλλά, προτού χάσει εντελώς τον κόσμο, που ολοένα θάμπωνε, άκουσε τη φωνή της γυναίκας να ψελλίζει: «Ουφ! Παραλίγο!»

Πού τέτοια τύχη; συλλογίστηκε εκείνος και αποκοιμήθηκε.

Ονειρεύτηκε τον πάσσαλο, και ήταν τόσο ζωντανό το όνειρο, που νόμιζε ότι αν άπλωνε το χέρι θα άγγιζε τη μαυροπράσινη φαιωμένη καμπύλη επιφάνεια.

Όταν επανήλθε στο προηγούμενο στάδιο ημιαναισθησίας, κατάφερε να συνδέσει τον πάσσαλο με την παρούσα κατάσταση του –του φάνηκε ότι επέπλεε μες στην παλάμη του. Ο πόνος δεν ήταν παλινδρομικός. Αυτό ήταν το μάθημα του ονείρου, το οποίο ουσιαστικά ήταν μια ανάμνηση. Ο πόνος έμοιαζε απλώς σαν να ερχόταν και να έφευγε. Ήταν όπως το παλούκι, που πότε το σκέπαζε η θάλασσα, πότε ήταν ορατό, χωρίς ουσιαστικά να παύει ποτέ να υπάρχει. Όταν ο πόνος δεν τον έσπρωχνε μέσα στο φαιόγκριζο σύννεφο του μυαλού του, αισθανόταν βουβή ευγνωμοσύνη, αλλά δεν γελιόταν πια –ο πόνος καιροφυλακτούσε για να επιστρέψει. Στην πραγματικότητα δεν υπήρχε μόνο ένας πάσσαλος αλλά δύο· ο πόνος ήταν αυτοί οι δύο πάσσαλοι κι ένα κομμάτι του εαυτού του είχε καταλάβει, ασυναίσθητα, εδώ

και ώρα, ότι τα τσακισμένα παλούκια ήταν τα στραπατσαρισμένα πόδια του.

Αλλά, και πάλι, πέρασε καιρός μέχρι να καταφέρει επιτέλους να σπάσει το ξερό σάλιο που σφράγιζε το στόμα του και να ψελλίσει κρώζοντας «Πού βρίσκομαι;» σε μια γυναίκα που καθόταν πλάι στο κρεβάτι του κρατώντας ένα βιβλίο. Το όνομα του συγγραφέα του βιβλίου ήταν Πολ Σέλντον. Το αναγνώρισε, ήταν το δικό του, και δεν εξεπλάγη.

«Στο Σαϊντγούαντερ του Κολοράντο», του απάντησε, όταν αυτός κατάφερε επιτέλους να υποβάλει το ερώτημα. «Με λένε Άνι Γουίλκς. Και είμαι...»

«Ξέρω», της είπε. «Είσαι η νούμερο ένα θαυμάστριά μου.»

«Ναι. Αυτό ακριβώς είμαι», του απάντησε χαμογελώντας.

3

Σκοτάδι. Ύστερα ο πόνος και η ομίχλη. Ύστερα η συνειδητοποίηση ότι, αν και ο πόνος ήταν συνεχής, μερικές φορές θαβόταν κάτω από έναν ανήσυχο συμβιβασμό που υποτίθεται πως ήταν ανακούφιση. Η πρώτη αληθινή ανάμνηση: Αυτός σταματάει και η βρομερή ανάσα της γυναίκας τον βιάζει, επαναφέροντάς τον στη ζωή.

Η επόμενη αληθινή ανάμνηση: Τα δάχτυλά της σπρώχνουν κάτι στο στόμα του σε τακτά διαστήματα, κάτι σαν κάψουλες, μόνο που, χωρίς τη βοήθεια του νερού, τα χαπάκια κάθονται στο στόμα του κι όταν λιώνουν έχουν απίστευτα πικρή γεύση, που μοιάζει λίγο με της ασπιρίνης. Ήθελε να φτύσει την πίκρα από το στόμα του, αλλά είχε την προνοητικότητα να μην το κάνει, αφού αυτή η πίκρα έφερνε τη φουσκονεριά που σκέπαζε τους πασσάλους

(ΠΑΣΣΑΛΟΙ είναι οι ΠΑΣΣΑΛΟΙ είναι δύο εντάξει είναι δύο καλά τώρα σώπα ξέρεις σώπα σος)

και βοηθούσε να υποχωρήσει για λίγο ο πόνος.

Αυτά τα πράγματα έρχονταν κατά αραιά διαστήματα, αλλά κατόπιν, καθώς ο πόνος άρχισε να μην υποχωρεί αλλά να δια-

βρώνεται (όπως θα πρέπει να διαβρώθηκε ο πάσσαλος του Ριβιέρ Μπιτς, συλλογίστηκε, μια και τίποτα δεν διαρκεί αιώνια –αν και όταν ήταν παιδί θα είχε χλευάσει μια τέτοια αιρετική φράση), αυτός άρχισε να αποκτάει επαφή με το εξωτερικό περιβάλλον, μέχρι που η αντικειμενική πραγματικότητα επανάκτησε σε μεγάλο βαθμό την αλλοτινή της όψη. Ήταν ο Πολ Σέλντον, που έγραφε δύο ειδών μυθιστορήματα, τα καλά και τα εμπορικά. Είχε στο ενεργητικό του δύο γάμους και δύο διαζύγια. Κάπνιζε υπερβολικά (τουλάχιστον πριν από όλα αυτά, ό,τι κι αν ήταν «όλα αυτά»). Του είχε συμβεί κάτι πολύ κακό, αλλά ήταν ακόμα ζωντανός. Το φαιόγκριζο σύννεφο άρχισε να διαλύεται όλο και γρηγορότερα. Θα περνούσε όμως ακόμα λίγος καιρός μέχρι η νούμερο ένα θαυμάστριά του να του φέρει την παλιά Royal με το φαφούτικο χαμόγελο και τη φωνή του Ντάκι Νταντλς, αλλά ο Πολ είχε καταλάβει πολύ νωρίτερα ότι την είχε άσχημα.

4

Το διορατικό κομμάτι του εαυτού του την είδε προτού τον δει αυτή, και ασφαλώς θα την αντιλήφθηκε προτού ο ίδιος το συνειδητοποιήσει –αλλιώς γιατί να τη συσχετίζει με μορφές αυστηρές, απειλητικές; Όποτε η γυναίκα έμπαινε στο δωμάτιο, αυτός σκεφτόταν τις σκαλισμένες μορφές που λάτρευαν οι ειδωλολατρικές αφρικάνικες φυλές στα μυθιστορήματα του Χ. Ράιντερ Χάγκκαρντ, σκεφτόταν πέτρες και όλεθρο.

Η εικόνα της Άνι Γουίλκς σαν αφρικάνικο είδωλο παρμένο από την *Αμαρτωλή της Ερήμου* ή από τους *Θησαυρούς του Σολομώντα* ήταν συγχρόνως γελοία και παράξενα ταιριαστή. Ήταν μια μεγαλόσωμη γυναίκα, η οποία, εκτός από τον μεγάλο αλλά αφιλόξενο κόρφο της κάτω από την αιώνια γκριζα μάλλινη ζακέτα της, φαινόταν να μη διαθέτει καμπύλες θηλυκότητας· κάτω από τις μάλλινες φούστες που φορούσε στο σπίτι (προτού βγει έξω για ψώνια, αποσυρόταν στην αθέατη γι' αυτόν κάμαρά της για να

φορέσει παντελόνι μπλουτζίν) δεν διακρινόταν η παραμικρή καμπύλη γοφών, γλουτών ή, έστω, γάμπας. Το σώμα της ήταν μεγάλο αλλά όχι γενναιόδωρο. Έδινε την εντύπωση ότι αποτελούνταν από γρόμπους και φραξίματα, όχι από φιλόξενες σχισμές, ή έστω από ανοίγματα, από πόρους.

Πάνω απ' όλα, του δημιουργούσε μια ανησυχητική αίσθηση *συμπαγούς σώματος*, σαν να μη διέθετε αγγεία ή εσωτερικά όργανα, σαν να ήταν μονάχα η συμπαγής Άνι Γουίλκς απ' άκρη σ' άκρη, από την κορυφή ως τα νύχια. Ολοένα και περισσότερο πειθόταν ότι τα μάτια της, που έδειχναν να κινούνται, ήταν απλώς ζωγραφιστά και δεν κινούνταν περισσότερο από τα μάτια των πορτρέτων, τα οποία μοιάζουν να σε παρακολουθούν από κει που κρέμονται, όπου κι αν σταθείς στο δωμάτιο. Του φαινόταν ότι, αν σχημάτιζε με τα δύο δάχτυλα το σχήμα του γράμματος V και επιχειρούσε να τα μπήξει στα ρουθούνια της, σε μισό εκατοστό θα συναντούσαν ένα συμπαγές (αν και ελαφρά ελαστικό) εμπόδιο, ότι ακόμα και η γκρίζα ζακέτα, οι καρό πρόχειρες φούστες του σπιτιού και το τριμμένο μπλουτζίν, για τις εξωτερικές δουλειές, αποτελούσαν τμήμα εκείνου του δίχως αγγεία, στέρεου, ινώδους κορμιού. Συνεπώς, η αίσθηση ότι έμοιαζε με ομοίωμα θεότητας φλογερού μυθιστορήματος δεν τον εξέπληξε διόλου. Σαν ομοίωμα θεότητας, εκείνη πρόσφερε μόνο ένα πράγμα: μια αίσθηση ανησυχίας που εξελισσόταν σταθερά σε τρόπο. Σαν ομοίωμα θεότητας, όλα τα άλλα τα έπαιρνε.

Όχι, στάσου, αυτό δεν ήταν απόλυτα αληθινό. Έδινε κάτι ακόμα. Του έδινε τα χάπια που σκέπαζαν τους πασσάλους με τη φουσκονεριά.

Τα χάπια ήταν η παλίρροια· η Άνι Γουίλκς ήταν η σεληνιακή παρουσία που τα έσπρωχνε μέσα στο στόμα του όπως το κύμα τη σαβούρα στην ξηρά. Του έφερνε από δύο κάθε εξάωρο, αναγγέλλοντας την παρουσία της, αρχικά, μόνο σαν δύο δάχτυλα που εισέβαλλαν στο στόμα του (και σύντομα εκείνος έμαθε να ρουφάει πρόθυμα τα αδιάκριτα δάχτυλα παρά την πικρή γεύση)· αργότε-

ρα εμφανιζόταν με τη μάλλινη ζακέτα της και με μία από τη μισή ντουζίνα φούστες της, συνήθως κρατώντας παραμάσχαλα ένα βιβλίο τσέπης. Τις νύχτες εμφανιζόταν με μια ροζ χνουδωτή ρόμπα· το πρόσωπό της γυάλιζε από κάποιο κρέμα (εκείνος ήταν σε θέση να κατονομάσει το κυριότερο συστατικό αρκετά εύκολα, μόλο που δεν είχε δει ποτέ το μπουκαλάκι απ' όπου την έπαιρνε· η προβατίσια μυρωδιά της λανολίνης ήταν έντονη και σαφής). Τον ξυπνούσε από τον μουχλιασμένο, γεμάτο όνειρα ύπνο του έχοντας στην παλάμη της στριμωγμένα τα χάρπια, με το βλογιοκομμένο φεγγάρι στριμωγμένο στο παράθυρο, πάνω από τον συμπαγή της ώμο.

Υστερα από λίγο –όταν ο πανικός του μεγάλωσε υπερβολικά και δεν μπορούσε να τον αγνοήσει– κατάφερε να εξακριβώσει τι τον τάζε. Ήταν ένα παυσίπονο με ισχυρή βάση κωδεΐνης, που λεγόταν Novril. Το δοχείο νυκτός τού το έφερνε σε αραιά διαστήματα, όχι μόνο επειδή τρεφόταν αποκλειστικά με υγρά και ζελέ (προηγουμένως, όσο βρισκόταν μες στο σύννεφο, τρεφόταν με ορό) αλλά και επειδή το Novril προκαλούσε δυσκοιλιότητα. Μια άλλη παρενέργεια, πιο σοβαρή, ήταν ότι στους πιο ευαίσθητους ασθενείς προκαλούσε αναπνευστικά προβλήματα. Ο Πολ δεν ήταν ιδιαίτερα ευαίσθητος, παρότι υπήρξε μανιώδης καπνιστής για δεκαοχτώ χρόνια περίπου, αλλά και πάλι η αναπνοή του είχε σταματήσει τουλάχιστον μία φορά. (Όσο ζούσε τυλιγμένος στην ομίχλη, ενδεχομένως υπήρξαν κι άλλες τις οποίες δεν θυμόταν.) Ήταν η περίπτωση που του έδωσε το φιλί της ζωής. Μπορεί να ήταν συμπτωματικό, αλλά αργότερα αυτός υποψιάστηκε ότι κόντεψε να χάσει τη ζωή του επειδή, άθελά της, του είχε δώσει υπερβολική δόση. Η γυναίκα δεν ήξερε τι έκανε, έστω κι αν πίστευε το αντίθετο. Αυτό ήταν μονάχα ένα από τα πολλά που τον τρόμαζαν στην Άνι.

Κάπου δέκα μέρες αφότου βγήκε από το μαύρο σύννεφο, έκανε ταυτόχρονα τρεις ανακαλύψεις. Η πρώτη ήταν ότι η Άνι Γουίλκς διέθετε άφθονο Novril (κι ένα σωρό άλλα φάρμακα). Η

δεύτερη ήταν ότι ο ίδιος είχε εθιστεί στο Novril. Η τρίτη ήταν ότι η Άνι Γουίλκς ήταν επικίνδυνα τρελή.

5

Το σκοτάδι προηγήθηκε του πόνου και της ανταριασμένης ομίχλης. Όταν εκείνη του διηγήθηκε τι του είχε συμβεί, άρχισε να θυμάται τι είχε συμβεί πριν από το σκοτάδι. Αυτό έγινε όταν υπέβαλε την κλασική ερώτηση του ανθρώπου που ξυπνάει από λήθαργο κι εκείνη του εξήγησε ότι βρισκόταν σε μια μικρή κωμόπολη του Κολοράντο, στο Σαϊντγουάιντερ. Επιπροσθέτως, του αποκάλυψε ότι είχε διαβάσει και τα οχτώ μυθιστορήματά του τουλάχιστον δύο φορές, ενώ τα πολύ αγαπημένα της, τη σειρά με τη Μίζερι, τα είχε διαβάσει τέσσερις, πέντε, ίσως κι έξι φορές το καθένα. Ένα μόνο παράπονο είχε απ' αυτόν· θα 'θελε να έγραφε γρηγορότερα. Είπε, επίσης, ότι δυσκολεύτηκε να πιστέψει πως ο τραυματίας τον οποίο περιμάζεψε ήταν *στ' αλήθεια ο Πολ Σέλντον*, μόλο που το διάβασε στην ταυτότητα που βρήκε στο πορτοφόλι του.

«Αλήθεια, πού είναι το πορτοφόλι μου;» ρώτησε εκείνος.

«Σου το έχω φυλάξει», του αποκρίθηκε. Το χαμόγελό της πάγωσε και πήρε ένα ύφος επιφυλακτικό, που δεν του πολυάρεσε· ήταν σαν να ανακάλυπτε μια βαθιά ρωγμή στο μέσο ενός χαρούμενου, εύθυμου λιβαδιού, γεμάτου καλοκαιρινά λουλούδια. «Φαντάστηκες ότι θα έκλεβα κάτι από μέσα;»

«Όχι, ασφαλώς όχι. Απλώς...» *Απλώς εκεί μέσα περικλείεται η υπόλοιπη ζωή μου*, συλλογίστηκε ο Πολ. *Η ζωή μου έξω από τούτο το δωμάτιο. Έξω από τον πόνο. Έξω από τον τρόπο με τον οποίο ο χρόνος δείχνει να επιμηκύνεται όπως η τεντωμένη ροζ τσιχλόφουσκα καθώς την τραβάει από το στόμα του ένα βαριεστημένο πιτσιρίκι.*

«Απλώς τι, κύριέ μου;» επέμεινε εκείνη κι αυτός διαπίστωσε έντρομος ότι η καχύποπτη έκφραση γινόταν ολοένα και πιο σκοτεινή. Η ρωγμή μάκραινε, θαρρείς και γινόταν σεισμός κάτω από το μέτωπό της. Απέξω ακουγόταν το σταθερό, διαπεραστικό θρη-

νητικό τραγούδι του ανέμου. Άξαφνα γεννήθηκε στον νου του μια εικόνα· είδε τη γυναίκα να τον αρπάζει και να τον ρίχνει πάνω στον συμπαγή της ώμο, σαν να ήταν ένα σακί με πατάτες κρεμασμένο σε πέτρινο τοίχο· την είδε να τον βγάζει έξω και να τον πετάει στο χιόνι. Θα πέθαινε από την παγωνιά, ουρλιάζοντας από τον πόνο των ποδιών του.

«Απλώς ο πατέρας μου μια ζωή μού έλεγε να προσέχω το πορτοφόλι μου», είπε, απορώντας με πόση ευκολία κατέβηκε στο μυαλό του το ψέμα. Ο πατέρας του είχε φροντίσει επιμελώς να μη δίνει σημασία στον Πολ, πέρα από την απολύτως απαραίτητη και, απ' ό,τι θυμόταν, μόνο μία συμβουλή τού έδωσε σε όλη του τη ζωή. Τη μέρα που ο Πολ έγινε δεκατεσσάρων ετών, ο πατέρας του του έδωσε ένα προφυλακτικό Red Devil μέσα στο φακελάκι του. «Φύλαξέ το στο πορτοφόλι σου», του είχε πει ο Ρότζερ Σέλντον, «κι αν ποτέ ανάψεις, καθώς θα βγάζεις τα μάτια σου στο ντράιβ ιν, όταν θα έχεις φουντώσει αρκετά ώστε να το θέλεις, αλλά όχι ακόμα υπερβολικά ώστε να μη σε νοιάζει, κάνεις ένα διαλειμματάκι για να το φορέσεις. Ο κόσμος είναι ήδη γεμάτος μπάσταρδα και δεν θέλω να σε δω να κατατάσσες στον στρατό στα δεκάξι σου.»

«Υποθέτω ότι μου έλεγε τόσο συχνά να προσέχω το πορτοφόλι μου, που μου έχει γίνει συνήθεια. Αν σε πρόσβαλα, ζητώ ειλικρινά συγγνώμη», είπε τώρα ο Πολ.

Εκείνη χαλάρωσε. Χαμογέλασε. Η ρωγμή έκλεισε. Τα καλοκαιρινά λουλουδία κούνησαν ξανά χαρούμενα το κεφαλάκι τους. Ο Πολ σκέφτηκε ότι, αν πίεζε την παλάμη του σ' αυτό το χαμογελαστό πρόσωπο, θα συναντούσε μονάχα ελαστικό σκοτάδι. «Συγχωρεμένος. Βρίσκεται σε ασφαλές μέρος. Στάσου –έχω κάτι για σένα.»

Η Άνι βγήκε και επέστρεψε με ένα αχνιστό πιάτο σούπα μέσα στην οποία κολυμπούσαν λαχανικά. Εκείνος δεν ήταν σε θέση να τρώει πολύ, αλλά έφαγε περισσότερο από όσο αρχικά φαντάστηκε ότι θα μπορούσε. Φάνηκε ευχαριστημένη. Όσο έτρωγε τη σούπα, αυτή του διηγήθηκε τα συμβάντα, κι ο Πολ τα θυμήθηκε όλα

και σκέφτηκε ότι ήταν καλό να ξέρει κανείς πώς κατέληξε να βρεθεί με τα πόδια τσακισμένα· ωστόσο τον ενόχλησε ο τρόπος με τον οποίο μάθαινε σταδιακά πώς είχαν τα πράγματα. Είχε την αίσθηση πως ήταν πρόσωπο μιας ιστορίας ή ενός θεατρικού έργου, ένα πρόσωπο του οποίου η ιστορία, έτσι όπως διατυπωνόταν, θύμιζε περισσότερο φανταστική διήγηση.

Η γυναίκα είχε πάει στο Σαϊντγουάιντερ με το τέσσερα επί τέσσερα τζιπ της για να προμηθευτεί τροφή για τα ζωντανά της και να κάνει τα ψώνια της... αλλά και για να κοιτάξει τα βιβλία τσέπης στο Wilson's Drug Center. Αυτά συνέβησαν την Τετάρτη, πριν από δύο βδομάδες περίπου, και τα καινούρια βιβλία τσέπης έρχονται πάντοτε ημέρα Τρίτη.

«Σε σκεφτόμουν, ξέρεις», του είπε, χώνοντας στο στόμα του μια κουταλιά σούπα και σκουπίζοντας κατόπιν επιδέξια με την πετσέτα το ζουμί που έτρεξε στην άκρη των χειλιών του. «Γι' αυτό είναι καταπληκτική η σύμπτωση, όπως καταλαβαίνεις. Ήλπιζα ότι θα είχε κυκλοφορήσει επιτέλους το *Παιδί της Μίζερι*, αλλά πού τέτοια τύχη.»

Εκείνη τη μέρα προμηνυόταν καταιγίδα, αλλά μέχρι το μεσημέρι τα δελτία καιρού έλεγαν με σιγουριά ότι θα κατευθυνόταν νότια, κατά το Νέο Μεξικό και το Σάνγκρε ντε Κρίστος.

«Ναι», είπε εκείνος, που το θυμήθηκε. «Είπαν ότι θα άλλαζε πορεία. Γι' αυτό ξεκίνησα κι εγώ το ταξίδι μου.» Προσπάθησε να μετατοπίσει τα πόδια του. Το αποτέλεσμα ήταν ένας σουβλερός πόνος· βόγκηξε.

«Μην το κάνεις αυτό», τον προειδοποίησε η Άνι. «Αν αναγκάσεις τα πόδια σου να μιλήσουν, δεν πρόκειται μετά να σωπάσουν, Πολ... κι εγώ δεν μπορώ να σου δώσω άλλα χάπια πριν περάσουν δύο ώρες. Ήδη παίρνεις παραπάνω απ' όσα πρέπει.»

Γιατί δεν βρίσκομαι στο νοσοκομείο; Ήταν ένα ερώτημα που τον απασχολούσε έντονα, αλλά δεν ήταν βέβαιος αν ήταν η κατάλληλη στιγμή –και για τους δύο– να το υποβάλει. Ίσως αργότερα.

«Όταν έφτασα στο μπακάλικο, ο Τόνι Ρόμπερτς μού είπε να βιαστώ να γυρίσω προτού ξεσπάσει η θύελλα κι εγώ είπα...»

«Πόσο μακριά είμαστε απ' αυτή την πόλη;» τη ρώτησε.

«Κάμποσο», του αποκρίθηκε αόριστα, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο. Ακολούθησε μια αλλόκοτη σιωπή και ο Πολ φοβήθηκε με αυτό που διέκρινε στο πρόσωπό της –γιατί δεν διέκρινε τίποτα. Το μαύρο κενό μιας *ρωγμής* που τέμνει ένα αλπικό λιβάδι, το μαύρο κενό που μέσα του δεν φυτρώνει τίποτα και φαντάζει απύθμενο. Ήταν το πρόσωπο μιας γυναίκας που, προς στιγμήν, αποκόπηκε από κάθε ζωτικό κομμάτι και σημείο αναφοράς της ζωής της, μιας γυναίκας που δεν ξέχασε απλώς την ανάμνηση που διηγούνταν εκείνη τη στιγμή αλλά απώλεσε και τη μνήμη της καθεαυτή. Πριν από χρόνια –όταν συγκέντρωνε στοιχεία για το *Μίζερι*, το πρώτο από τα τέσσερα βιβλία που του εξασφάλισαν ένα σημαντικό εισόδημα την τελευταία τετραετία– είχε επισκεφθεί ένα φρενοκομείο και είχε δει αυτό το βλέμμα... ή, μάλλον, αυτή την απουσία βλέμματος. Χαρακτηριζόταν ως *κατατονία*, αλλά αυτό που τον φόβισε τώρα δεν είχε τόσο συγκεκριμένη ονομασία –επρόκειτο για μια μάλλον αόριστη σύγκριση· εκείνη τη στιγμή του φάνηκε πως οι σκέψεις της εξομοιώθηκαν με τη φυσική της υπόσταση, όπως τη φανταζόταν αυτός: ήταν συμπαγείς, ινώδεις, δίχως αγγεία, δίχως πόρους.

Σιγά σιγά, το πρόσωπό της ξαστέρωσε. Οι σκέψεις ξανακύλησαν στο μυαλό της. Τότε αυτός διαπίστωσε ότι το ρήμα *ξανακύλησαν* ήταν μάλλον ανακριβές. Το μυαλό της δεν γέμιζε όπως μια λιμνούλα που μέσα της ρέει το νερό· το μυαλό της *ζεσταινόταν*. Ναι... *ζεσταινόταν σαν μια μικρή ηλεκτρική συσκευή, σαν μια τοστιέρα ή μια ηλεκτρική κουβέρτα*.

«Είπα στον Τόνι: "Η θύελλα τραβάει νότια."» Στην αρχή μίλησε αργά, σχεδόν αδύναμα, αλλά βαθμιαία η φωνή της άρχισε να αποκτάει τη φυσιολογική της χροιά, να ζωηρεύει και να δυναμώνει. Μα τώρα εκείνος τρομοκρατήθηκε. Όλα όσα του έλεγε ήταν κάπως παράξενα, κάπως ασυνήθιστα. Όταν άκουγε την Άνι να μι-

λάει, ήταν σαν να άκουγε ένα τραγούδι εκτελεσμένο σε λάθος κλειδί.

«Αλλά αυτός είπε: “Άλλαξε γνώμη.”»

«“Να πάρει!” είπα. “Καλά θα κάνω να καβαλήσω το άλογό μου και να του δίνω από δω.”»

«“Εγώ θα έμενα στην πόλη, αν ήταν στο χέρι μου, δεσποινίς Γουίλκς”», είπε αυτός. «“Τώρα λένε στο ραδιόφωνο ότι έρχεται θεομηνία και κανείς δεν είναι προετοιμασμένος.”»

«Αλλά φυσικά εγώ ήμουν *αναγκασμένη* να γυρίσω. Δεν υπήρχει κανείς για να ταΐσει τα ζώα. Οι πιο κοντινοί γείτονες είναι οι Ρόιντμαν, κι αυτοί απέχουν πολλά μίλια από δω. Εξάλλου οι Ρόιντμαν δεν με χωνεύουν.»

Καθώς έλεγε την τελευταία φράση, του έριξε μια διαπεραστική ματιά και, όταν δεν πήρε απάντηση, χτύπησε το κουτάλι στο χείλος του πιάτου με ύφος αυταρχικό.

«Τελείωσες;»

«Ναι, χόρτασα, ευχαριστώ. Ήταν πολύ ωραίο. Έχεις πολλά ζώα;»

Καθότι, σκεφτόταν ήδη, αν έχεις πολλά, τότε ασφαλώς θα έρχεται κάποιος να σε βοηθάει. Θα έχεις τουλάχιστον έναν βοηθό. «Βοηθός», αυτή ήταν η λέξη-κλειδί. Δεν είχε διακρίνει βέρα στο δάχτυλό της.

«Όχι πολλά. Μισή ντουζίνα κότες. Δύο αγελάδες. Και τη Μίζερι.»

Ο Πολ ανοιγόκλεισε τα μάτια.

Εκείνη γέλασε. «Ίσως σου φανεί αγένεια που έδωσα σε μια γουρούνα το όνομα της γενναίας και όμορφης ηρωίδας σου. Όμως έτσι τη λένε, και δεν τη βάφτισα έτσι από έλλειψη σεβασμού.» Σκέφτηκε μια στιγμή και πρόσθεσε: «Είναι πολύ φιλικό ζώο.» Ζάρωσε τη μύτη της και προς στιγμήν *μεταμορφώθηκε* σε γουρούνα μέχρι και στην τελευταία λεπτομέρεια –στις γουρουνότριχες που φύτρωναν στο πιγούνι της. Έγρουξε σαν γουρούνι: «Γρουτς! Γρουτς! Γρρρ! ΓΡΟΥΤΣ!»

Ο Πολ την κοίταξε γουρλώνοντας τα μάτια.

Εκείνη δεν το πρόσεξε. Το μυαλό της ήταν πάλι φευγάτο, το βλέμμα της ήταν θολό και αφηρημένο. Το κάθε μάτι της καθρέφτιζε το αχνό φως της λάμπας που βρισκόταν στο κοινοδίο.

Τελικά τινάχτηκε ελαφρά λέγοντας: «Είχα προχωρήσει κάπου πέντε μίλια, όταν άρχισε να χιονίζει. Έπεφτε πυκνό χιόνι –εδώ πάνω έτσι και αρχίζει δεν αστειεύεται. Συνέχισα αργά, με τα φώτα αναμμένα, και τότε είδα το αμάξι σου τουμπαρισμένο έξω απ’ τον δρόμο.» Τον κοίταξε επιτιμητικά. «Εσύ δεν είχες ανάψει τα φώτα σου.»

«Η χιονοθύελλα με αιφνιδίασε», εξήγησε ο Πολ, που μόλις εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε ότι είχε αιφνιδιαστεί. Δεν θυμόταν ακόμα ότι επιπλέον ήταν αρκετά μεθυσμένος.

«Σταμάτησα», συνέχισε εκείνη. «Αν βρισκόμουν σε ανηφοριά, ίσως και να μη σταματούσα. Ξέρω ότι δεν είναι πολύ χριστιανικό, αλλά ο δρόμος είχε ήδη πιάσει έξι πόντους χιόνι και ακόμα κι ένα τέσσερα επί τέσσερα μπορεί να κολλήσει, έτσι και σταματήσει σε τέτοιο σημείο. Είναι πιο εύκολο να πεις στον εαυτό σου, “Ω, σίγουρα οι επιβάτες θα βγήκαν και θα έφυγαν με οτοστόπ” και άλλα παρόμοια. Όμως ήμουν στην κορυφή του τρίτου μεγάλου λόφου μετά τους Ρόιντμαν, που είναι ίσιωμα για κάμποσα μίλια. Σταμάτησα λοιπόν και μόλις κατέβηκα, άκουσα βογκητά. Ήσουν εσύ, Πολ.»

Του χάρισε ένα παράξενο μητρικό μειδίαμα.

Για πρώτη φορά, η σκέψη σχηματίστηκε καθαρά στο μυαλό του Πολ Σέλντον: *Την έχω πολύ άσχημα εδώ πέρα. Αυτή η γυναίκα δεν είναι στα καλά της.*

6

Κάθισε πλάι του, στην, καταπώς φαινόταν, παραπανίσια κρεβατοκάμαρα του σπιτιού, και κουβέντιασαν για άλλα είκοσι λεπτά. Καθώς ο οργανισμός του χώνευε τη σούπα, ο πόνος στα πόδια ξύπνησε. Πίεσε τον εαυτό του να συγκεντρωθεί σ’ αυτά που του

έλεγε, αλλά δεν το πέτυχε απόλυτα. Ο νους του διχαζόταν. Η μία του πλευρά άκουγε τη διήγησή της για το πώς τον ανέσυρε από τη στραπατσαρισμένη Camaço του, μοντέλο '74' ήταν η πλευρά που ένιωθε τον βασανιστικό πόνο σαν δύο παλιά τσακισμένα παλούκια που άρχιζαν να διαφαίνονται ανάμεσα στους αφρούς της φυρνονεριάς. Η άλλη πλευρά έβλεπε τον εαυτό του νοερά στο ξενοδοχείο Μπολντεράντο, να τελειώνει το καινούριο του μυθιστόρημα, το οποίο –δόξα να 'χει ο Μεγαλοδύναμος με τις μικρές Του χάρες– δεν είχε σχέση με τη Μίζερι Τσάστεϊν.

Υπήρχαν πολλοί λόγοι για να μη γράψει για τη Μίζερι, αλλά ένας ήταν σημαντικότερος από τους υπόλοιπους· ήταν χαλύβδινος και αδιάσειστος. Η Μίζερι –δόξα να 'χει ο Μεγαλοδύναμος με τις μεγάλες Του χάρες– ήταν επιτέλους νεκρή. Είχε πεθάνει πέντε σελίδες πριν από το τέλος του *Παιδιού της Μίζερι*. Όλοι στο σπίτι δάκρυσαν όταν συνέβη αυτό, ακόμα κι ο Πολ –μόνο που τα δικά του δάκρυα ήταν συνέπεια του υστερικού γέλιου που τον είχε πιάσει.

Τελειώνοντας το νέο βιβλίο, ένα σύγχρονο μυθιστόρημα με ήρωα έναν κλέφτη αυτοκινήτων, θυμήθηκε τη στιγμή που δακτυλογραφούσε την τελευταία πρόταση του *Παιδιού της Μίζερι*: «Έτσι, ο Ίαν και ο Τζέφρι έφυγαν μαζί από το κοιμητήριο του Λιτλ Ντάνθορπ, στηρίζοντας ο ένας τον άλλο μέσα στη θλίψη τους, αποφασισμένοι να συνεχίσουν τη ζωή τους.» Την ώρα που έγραφε τούτη την πρόταση χαχάνιζε τρελά, σε σημείο που δυσκολευόταν να πατήσσει τα σωστά πλήκτρα· χρειάστηκε να γυρίσει πίσω αρκετές φορές. Ευτυχώς που η παλιά καλή IBM διαθέτει διορθωτική ταινία. Από κάτω έγραψε τη λέξη ΤΕΛΟΣ και στη συνέχεια άρχισε να χοροπηδάει μες στο δωμάτιο –αυτό το ίδιο δωμάτιο του ξενοδοχείου Μπολντεράντο– φωνάζοντας: «*Επιτέλους ελεύθερος! Επιτέλους ελεύθερος! Θεέ Μεγαλοδύναμε, είμαι ελεύθερος! Η παλιογκιόσα τίνανε τα πέταλα τελικά!*»

Το νέο μυθιστόρημα είχε τον τίτλο *Γρήγορα αμάξια*, και ο Πολ δεν είχε γελάσει όταν τελείωσε. Είχε καθίσει μια στιγμή

Ο Πολ Σέλντον κάποτε έγραφε για να βγάζει το ψωμί του.

Τώρα γράφει για να γλιτώσει τη ζωή του.

Ο Πολ Σέλντον σκοτώνει τη Μίζερι Τοάστεϊν –και το κάνει με ανείπωτη ανακούφιση. Η πρωταγωνίστρια των εξαιρετικά επιτυχημένων ρομαντικών μπεστ σέλερ του του έχει φέρει χρήμα και δόξα, αλλά περιορίζει το ταλέντο του. Τώρα πια μπορεί να προχωρήσει ως συγγραφέας και να γράψει σοβαρή λογοτεχνία.

Μετά από ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα, όμως, ξυπνάει με αφόρητους πόνους σε ένα άγνωστο κρεβάτι, το οποίο, προς μεγάλη του έκπληξη, δεν είναι κρεβάτι νοσοκομείου. Η Άνι Γουίλκς, που τον έβγαλε μέσα από τις τσαλακωμένες λαμαρίνες της Camaro του, τον έχει μεταφέρει στο απομονωμένο σπίτι της στο βουνό και έχει βάλει τα τοακιομένα πόδια του σε πρόχειρους νάρθηκες.

Τα καλά νέα είναι ότι η Άνι, ως πρώην νοσοκόμα, έχει στο σπίτι της μπόλικο παυσίπονα. Τα άσχημα νέα είναι ότι η Άνι, για πολύ καιρό «Νούμερο Ένα Θαυμάστριά του», έχει συνειδητοποιήσει αυτό που έκανε ο Πολ στη Μίζερι –και δεν της αρέσει καθόλου...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-149-2

9 789606 451492